

9 листопада 2017 року в Інституті журналістики в одній залі зібралися студенти та викладачі - шанувальники творчості Василя Симоненка. Із нагоди Дня української писемності та мови, під керівництвом професора Катерини Степанівни Серажим відбувся літературно-музичний вечір «Я воскрес, щоб із вами жити». Він присвячений пам'яті великого українського поета-шістдесятника, який творив у добу незламних і нескорених бунтівників і сам був одним із них. Учасники й ініціатори – студенти спеціальності «Видавнича справа та редагування» та відділення кіно- й телемистецтва. Усі присутні мали унікальну нагоду перенестися в таємничу атмосферу епохи, в яку жив і писав Симоненко. Учасники вечора відтворили сторінки біографії недописаної книги буття поета. Вечір був побудований на основі театралізованих сцен різних епізодів нелегкого життя Василя Симоненка, роль якого зіграв Микита Лавріненко:

«...А мені не сиділося. Тягло кудись далеко, в невідоме. Бігав у клуб і безпечно віддирав гопака, до тошноти танцював «яблучко» і різні «польки». Ночами римував і фантазував...»

Вечір доповнили поетичні читання. Студенти зуміли доторкнутися до найглибших струн душі кожного глядача, адже у залі панувала непорушна тиша під час читання віршів. Декламатори змогли прожити та передати особливі емоції, втілені у поезії Симоненка, глядачеві. Це було духовне єднання реальності з прекрасним. Декламатори віршів старалися якнайточніше передати дух бунтарства, що замолоду клекотав у серці поета:

«До двадцяти бунтуємо завзято, // Шукаєм правди, клянемо брехню. // І віримо, що нашому огню // Належить всяку нечисть спопеляти»//

Читали поезію на найрізноманітніші теми: від «Гей, нові Колумби й Магеллани» до «Немає смерті. І не ждїть — не буде». Здається, кожен поціновувач творчості поета зміг знайти необхідні почуття та відкрити для себе нові смисли думок, які виливав на папері Василь Симоненко. Це ще раз доводить його геніальність.

Додавали родзинки вечору монологи акторів: наприклад, Василя, матері. Цей прийом створив відчуття того, що Симоненко поруч. Актори напрочуд реалістично відтворили на сцені образи людей, які йшли поряд із Василем протягом усього життя, підтримували в тяжку хвилину. Особливо запам'ятався стражденний образ матері, яку зіграла Оксана Назаревич, образ передчуття любові для Симоненка, дарованого юністю. Він примарився поетові й надихнув до написання інтимної лірики («Вона прийшла», «Я і в думці обняти тебе не посмію»), роль марева, майстерно виконала Катерина Біла. Згодом у житті поета з'явилась Люся-малюся – кохана в ролі Катерини Ганенко. Хоча любов Люсі до Василя згасла, він кохав її безмежно:

«Я люблю тебе просто — отак, без надії, // Без тужливих зітхань і без клятвених слів. // Навіть в снах я боюсь доторкнутись до тебе, // Захмелить, одурити від твого тепла. // Я кохаю тебе. Мені більше не треба, // Адже й так ти мені стільки щастя дала.»

Упродовж вечора Ольга Зікунова з Інституту філології з композиціями «Лебеді материнства» та «Ой верше мій верше» неймовірно чуттєвим співом схвилювала зал - глядачі отримали емоційне збурення від виконання! А пісню «Мальви» у виконанні Мілани Юсупової глядачі слухали із трепетом душі. Лірична глибока композиція нагадала багатьом атмосферу родинного тепла й отчого дому.

Наприкінці вечора спеціальний гість з Інституту філології доктор філологічних наук Михайло Кузьмович Наєнко розповів, що знав Симоненка особисто. Зазначив, що поету нелегко було жити в епоху лицемірства й недолугих канонів тодішньої влади, адже він був борцем, не бажав коритися системі. Втрата цього таланта-світоча – величезна втрата для українського суспільства! Також пан

Михайло подякував усім, хто брав участь у підготовці вечора, який пройшов «на ура». Був дуже радий, що ми маємо таких талановитих студентів-журналістів.

Головний режисер-постановник вечора Катерина Степанівна Серажим зазначає, що все своє життя вона бажає розкривати потенціал здібних студентів: «Прагну виховати зі студентів Людей. Ці вечори – немов життєдайна сила, яка дає змогу жити і творити, досягати нових висот. Завжди, коли ставлю перед собою мету щось зробити і бачу підтримку студентів, їх бажання допомогти, невимовно тішусь. Це ще раз доводить, що наша молодь дійсно талановита. Можу згуртувати людей, відшліфувати їх талант навчити їх того, що вмію й передати ті знання, якими володію. Навчання – це не лише академічні пари, це ще й позааудиторна робота, заходи, вечори, а підготовка до них запам'ятовується на все життя. Розпочалося все із літературно-мистецького гурту «Калина», який займається більш різноплановою діяльністю. «Калина» ставить п'єси, прозові твори, учасники гурту також виконують різнопланові пісні. Ця постановка вже далеко не перша, але треба йти далі, ставити перед собою нову мету. Такі вечори унікальні. Ми потребуємо цього, адже так ми відроджуємо нашу історію, силу поетичного слова й не забуваємо про добрі традиції минулих поколінь».

Як зазначає співініціатор літературного вечора Катерини Гончар "найголовніше в організації заходів - відповідальність учасників. Тут нам пощастило, тому що ніхто не підводив, були лише маленькі форс-мажори, що є нормальним для таких ситуацій. Усі працювали злагоджено, тому що мали репетиції та настанови, була також апаратура та допоміжна техніка. Я намагалася підтримувати учасників за лаштунками, адже саме там вони залишали усі страхи та хвилювання, а вже на сцену винесли тільки талант та позитивні емоції.

Дякуємо організаторам за неймовірні емоції та бажаємо усім учасникам все нових і нових звершень. Це було незабутньо.

Михайло Пилипчук, студент 2 курсу Інституту журналістики